

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 108 Ἐξέσθησι δραχ. 56. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομηταὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦβῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 8 Ἰανουαρίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 6

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Συνωθεύονταν ἀπὸ τὸν βαρῶνα Βάρνα. Ἦταν ἓνας κύριος κομμιά πηννηταριὰ χρόνων, παχύς, φαλακρὸς καὶ ντυμένος μ' ἐπιδεικτικὴ πολυτέλεια. Στάθηκε μπρὸς σὲ μερικὸς πίνακες, κοίταξε ἐκείνους ποὺ ἦταν σχεδιασμένοι [καὶ ἔριξε μιὰ ματιὰ καὶ στήν Ἀνναμπέλλα.

— Ἀ, νά, ἴσὸ μοντέλλο, ἔκανε. Κάθηναι μικρή.

Καὶ βγήκε λέγοντας μὲ χαμηλὴ φωνὴ κατὶ στήν Γκρέτα.

Τὸ κοριτσάκι περίμενε ὀρθοῦ να γυρίσῃ πίσω ἢ ζωγράφος.

— Πρέπει νὰ φύγῃς; ρώτησε ἐκείνη μπαίνοντας.

— Ἄν μου, τὸ ἐπιτρέπατε.

Φοβάμαι μήπως ἀργήσω.

— Ἐχεις δίκιο. Ντύσου γρήγορα.

Ἡ Ἀνναμπέλλα ντύθηκε πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν καὶ πήρε μαζί της καὶ τὸ κουτί της μὲ τίς καρτ-ποστάλ, ἀφήνοντας δυὸ πακέτα στὸ τραπεζάκι, γιὰ νὰ νομίσῃ ἢ θεῖα της πὼς τίς εἶχε πουλήσει. Δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ περισσότερα χρήματα ἀπ' ὅσα κόμισαν οἱ κάρτες, μὰ ἡ Γκρέτα τῆς ἔβαλε μὲ τὴ βία στήν τσέπη ἓνα ἀσημένιο νόμισμα. Ὑστερα τῆ συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα καὶ τῆς σύστησε νὰ μὴν ξεχάσῃ πὼς τὴν ἄλλη μέρα τὴν περίμενε τὸ δίκαιον ἄλλο.

Ἡ μικρούλα ἔφυγε εὐχαριστημένη γιὰ τὸ ὄρατο ἀπόγευμα ποὺ εἶχε περάσει στήν καλὴ δεσποινίδα καὶ ἐνθουσιασμένη γιὰ τὸν ἀνέλπιστο πλοῦτο ποὺ τῆς εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν

οὐρανόν. Ἄν ἔβγαζε τὰ δύο φράγκα ποὺ ἔκανε νὰ δώσῃ στὴ θεῖα της γιὰ τίς κάρτες, τίς ἔμεναν δικά της ὀκτὼ φράγκα. Ὄκτω ἐλόκληρα φράγκα! Δηλαδή, καὶ ἔκανε μὲ τὸ μυαλό της τὸν ὑπολογισμό, ὀγδόοντα δεκάρες! Ποτὲ τῆς δὲν εἶχε τόσα χρήματα δικά της. Τῆς φαινόταν σὰν νὰ

«Βοῆθῃαν τὸν γερο-μπαλωματῆ νὰ δουλεύη...»

εἶχε γίνει μονομιᾶς ἑκατομμυριούχα. Τράβηξε κατὰ τὸ πάρκο οὐανοτραγουδιώντας. Δὲν ἤξερε ὅμως τί τῆς προώριζε ἢ μοῖρα.

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

— Ἐπιτέλους! φώναξε ὁ Ριχάρδος, βγαίνοντας βιαστικὰ ἀπὸ τὸ

κίβουκι μόλις ἀντίκρουσε τὴν Ἀνναμπέλλα νὰ ἔρχεται.

Τὸ κοριτσάκι ἔτρεξε κοντὰ του.

— Τί συμβαίνει, Ριχάρδε!

— Ἐλα δῶ.

Καὶ πιάνοντάς τὴν ἀπὸ τὸ χεῖρ τὴν ἔβαλε μέσα στὸ κίβουκι, ἀπ' ὅπου ἔτυχε νὰ λείπῃ ὁ ἀφεντικὸς του. Κάθισαν κι' οἱ δύο τους ἐπάνω σ' ἓνα σκαμνάκι, ἀνάμεσα σὲ δέματα ἀπὸ ἐφημερίδες ποὺ μύριζαν τυπογραφικὰ μελάνι, κι' ἀπὸ πλίκουσις περιοδικὰ μὲ πολὺχρωμα ἐξώφυλλα.

— Κοίταξε, ἔκανε ὁ μικρὸς, τί βρήκα.

Καὶ ἀνοίγοντας μιὰ ἐφημερίδα τὴν κοίταξε βιαστικὰ ἀπὸ πάνω ὡς κατὼ καὶ ὕστερα τῆς ἔδειξε στὰ φίλα ἓνα σύντομο ἀρθράκι μὲ τὸν τίτλο: «Μικροσυμπλοκή».

— Ἐ, καὶ λοιπόν; ἔκανε ἡ Ἀνναμπέλλα.

— Ἄκουσε νὰ σοῦ διαβάσω. Καὶ ἀρχισε γρήγορα-γρήγορα νὰ τῆς διαβάξῃ.

«Χθὲς, εἰς τὴν ὁδὸν 20ης Σεπτεμβρίου, χάριν μιᾶς κούκλας, ποὺ εὔρον εἰς τὸ ρεῖθρον τῆς ὁδοῦ, δύο ἀγυιόπαιδες στυνελάνκησαν καὶ ἀλληλοστραυματίσθησαν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας. Τὰ ὀνόματά των εἶναι Ἰωσήφ Φανέλλι 12 ἐτῶν καὶ Ἀλφρέδος Τέρνας 11 ἐτῶν. Ἀμφότεροι μετεφέρθησαν εἰς τὸ πλησιέστερον νοσοκομεῖον ὅπου ὁ ἐφημερεύων ἰατρός ἐπέδεσε τὰ τραύματά των.

— Γιὰ μιὰ κούκλα; ἔκανε συλλογισμένη ἡ Ἀνναμπέλλα. Καὶ νομίζεις;...

— Ναι, νομίζω πὼς εἶναι αὐτὴ ποὺ γυρεύουμε. Ἐκείνοι οἱ δυὸ ποὺ σοῦ ἀρπαξαν τὴν κούκλα, ἀφοῦ ἔβγαλαν τὸ γράμμα ἢ τὸ πράγμα ποὺ ἦταν κρυμμένο κατὼ ἀπὸ τὴν περρούκα, πέταξαν ὕστερα τὴν κούκλα

στο δρόμο και τα δυο αυτά χαμίνια φαίνεται πως την βρήκαν και τα κάρησαν ποιος να την πρωτοπάρη.

— Αν είναι έτσι όπως το λές, τότε τί μας νοιάζει πιά για την κούκλα; Για μας δεν είχε αξία παρά μονάχα γι' αυτό που ήταν κρυμμένο κάτω από την περρούκα της.

— Μην το λές αυτό, απάντησε ο Ριχάρδος. Που ξέρεις αν εξετάζοντάς την με προσοχή δεν βρούμε κανένα σημάδι που να μας οδηγήσει; Το όνομα του μαγαζιού απ' όπου την αγόρασαν ή τη μάσκα του εργοστασίου, ή τίποτε άλλο που να μας βάλει στα ίχνη της γρηάς.

— Η Άνναμπέλλα γέλασε με δυσπιστία.

— Τι φαντασία, που έχεις, καυμένη Ριχάρδο, και πως τρέχει το μυαλό σου. Για να πάρουμε την κούκλα στα χέρια μας πρέπει πρώτα να βρούμε τα δυο παιδιά.

— Ού, αυτό είναι εύκολο. Απόψε στο δούλο θα κάνω κουβέντα. Είμαστε καμιά πενήντα και πολλοί από μας δουλεύουν εκεί γύρω στην οδό 20ης Σεπτεμβρίου. Οι περισσότεροι δεν γίνεται παρά να έχουν ακούσει για τον κάουγιά και μπορεί μάλιστα να γνωρίζουν και τα παιδιά.

— Καλά. Τότε κοίταξε να μάθεις τίποτε και άφισο μου το λές. Τώρα πρέπει να πηγαίνω γιατί είναι αργά. Σηκώθηκε, με ο Ριχάρδος την έπιασε απ' το χέρι.

— Δεν μου λές, πήγες στην κυρία;

— Ναί, και μούδωσε δέκα φράγκα.

— Δέκα φράγκα; Μπράβο. Και δεν είδες τίποτε ύποπτο;

— Τίποτε. Είναι τόσο καλή και τόσο απλή ή δεσποινίς Λυντόφσκου; Όσο ήμουν εγώ εκεί ήρθε ένας κύριος να της κάνει επίσκεψη και, φαντάσου, ήμουν τόσο επηρεασμένη από κείνα που μου είπες, ώστε πήγα κοντά στην πόρτα και κρυφάκουσα.

— Και τί έλεγαν;

— Τι ήθελες να πούμε; Κάθε λογής κουβέντες. Ο Ριχάρδος κούνησε το κεφάλι του. — Ωστόσο έμένα δεν μου το βγάλες από το νου μου, πως η Οδγγαρέζα κάτι έχει να κάνει μέσα σ' ελληνική ιστορία. Μήπως τυχόν κι' ήταν αυτή η γρηάς;

— Τι λές, Ριχάρδο; η δεσποινίς Γκρέτα να είναι εκείνη ή φρικτή ή γρηάς ή κουρέλου;

— Μα θα ήταν μακαρεμένη.

— Η Άνναμπέλλα δεν τον άφησε να τελειώσει τη φράση του.

— Και τί ανάγκη θάχε η δεσποινίς Λυντόφσκου να κάνει ελα αυτά τα

μακαρέμματα τη στιγμή που σήμερα πήγα στο σπίτι της και έμεινα δυο ώρες μόνη μου μαζί της. Ό, τι ήθελε να μου πη δεν μπορούσε να μου το πη ελεύθερα;

— Σωστά το λές, έκανε ο Ριχάρδος, εσύ έχεις δίκιο. Άλλά τί τα θέλεις, Άνναμπέλλα, εγώ, όσο κι' αν με λές ξεροκέφαλο, έχω την ιδέα πως ο «Θλιμμένος Άγγελος» δεν είναι παρά μία πρόφαση, που τη βρήκε η Οδγγαρέζα για να πηγαίνας στο σπίτι της.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

PETER ROSEGGER

ΟΤΑΝ ΠΗΓΑ ΝΑ ΦΕΡΩ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

— Συνέχεια από το προηγ. και τέλος—

Δεν μ' άκουσε. Η απόσταση ανάμεσά μας γινόταν ελο και μεγαλύτερη, σε ένα γύρισμα του δρόμου τον έχασα για μία στιγμή έλδτελα από τα μάτια μου κι' ύστερα τον είδα να ξεπροβάλλει ακόμη μικρότερα, τόσο που μόλις ξεχώριζε μες στην ομίχλη. Άρχισα πιά να φοβάμαι για τα πράγματά μου. Κοντεύαμε να φθάσουμε στο σταυροδρόμι. Έκει είναι το σημείο όπου χώριζαν ο δρόμος για το Άλπλ κι' ο δρόμος για το Φόισμαχ. Άρχισα να τρέχω. Μπορούσα στον κίνδυνο χάθηκε ελη ή κούρασή μου.

Έτρεχα σαν σκυλλάκι και τον πλησίασα κάπως. Τι θα μ' ωφελοῦσε όμως κι' αν ακόμη τον έφτανα, αν αυτός δεν είχε τη διάθεση να μου δώσει τα πράγματά μου πίσω, κι' εγώ δεν είχα τη δύναμη να του τα πάρω; Άραίο τέλος θα είχε για μένα αυτή η ημέρα, γιατί τα πράγματά μου εγώ δεν τ' άφηνα να πάνε χαμένα κι' αν ακόμη χρειάζονταν να τον κυνηγήσω ως πέρα από το δάσος του Φόισμαχ, στην καλύβα του.

Έκει που πηγαίναμε κι' οι δυο μας με τέτοια άσυνείθητη γρηγοράδα, άπαντήσαμε στο δρόμο μας ένα ελκυθρο, που πήγαίνε αργά μπρός μας, με έναν μαύρο καρδουιάρη καθισμένον στη θέση του άμαξιά. Ήταν ο Χάνζελ. Ο Κίλιαν έτοιμαζόταν κιάλας να το προσπεράσει, με τότε εγώ φώναξα από μακριά με ελη τη δύναμή μου.

— Μπάρμπα Χάνζελ, μπάρμπα Χάνζελ! Κάνε μου τη χάρη φέρωσε τα χριστουγεννιάτικα μου φώνα στο ελκυθρό σου. Ο Κίλιαν τα έχει στο καλάθι του και να στα δώση!

Η φωνή μου θα ήταν φαίνεται τόσο γεμάτη αγωνία, που ο Χάνζελ πήδησε στη στιγμή από το ελκυθρό του και στάθηκε στη μέση του δρόμου, έτοιμος για ελα. Και σαν είδε ο Κίλιαν πως είχα βρή ένα σύμμαχο, κατέβασε το καλάθι από τη ράχη του και έδωσε ένα πέταμα στο δισάκι μου και το ξεσφεντόνισε μες στο ελκυθρο. Μουρούρισε ανάμεσα στα δόντια του κάτι γι' άγνωμοσύνη και για «παλιοχωριάτες» ύστερα όμως έγινε καπνός και χάθηκε.

Ο Χάνζελ τακτοποίησε το δισάκι κι' ύστερα με ρώτησε αν μπορούσε να καθήση επάνω του. Μα εγώ τον παρακάλεσα να μην το κάνει. Δέν το έκανε λοιπόν και καθήσαμε δμορφα-δμορφα ο ένας δίπλα στον άλλον κι' εγώ κρατούσα στα γόνατά μου τα φώνα για τα Χριστούγεννα.

Έτσι φτάσαμε επιτέλους ως το Άλπλ. Όταν περάσαμε την πρώτη γέφυρα, ο Χάνζελ ειπε στα βώδια του «Όα» και σε μένα «Έτσι!» Τα βώδια κατάλαβαν και ακαμάτησαν, εγώ όμως δέν κατάλαβα κι' έμεινα καθισμένος στη θέση μου. Όχι όμως και πολύ γιατί έπρεπε να κατεβώ. Ο Χάνζελ έπρεπε να στρίψει άριστερά κατά κάτω κι' εγώ έπρεπε να τραβήξω δεξιά κατά το βουνό.

— Εδχαριστώ, Χάνζελ, κι' ο Θεός να στο ξεπληρώσει.

— Γιατί σου, Πιτράκη, δέν χρειάζεται εδχαριστώ.

— Όταν ανέβαινα τον άπότομον κτήφορο που εδγαζε στο πατρικό μου σπίτι, άρχισα να σκοτεινιάζω για καλά και να ρίχνω χιόνι. Στο τέλος όμως έφτασα.

— Τα φέρνεις ελα; με ρώτησε η μητέρα μου από το τζάκι όπου στεκόταν.

— Όλα!

— Μπράβο! Είσαι καλό παιδί. Και θάσαι και πεινασμένος.

Δέν ειπα όχι, ούτε για τότε ούτε για τ' άλλο. Εδύς η μητέρα ήρθε κοντά μου και μου εδγαλε τα κοκαλωμένα μου παπούτσια από τα πόδια μου, γιατί ήθελα να τ' αλείψω με ξύγκι για να τα φορέσω την νύχτα. Ύστερα κάθησα κοντά στο τζάκι για να ζεσταθώ και να φάω.

Από κει και πέρα όμως δέν θυμάμαι πιά τίποτε. Όταν άνοιξα πάλι τα μάτια μου βρισκόμουν στο ζεστό μου κρεβάτι, χορτασμένος από ύπνο και από το παραθυράκι αντίκρυ μου έμπαινε στην κάμαρα ο λαμπρός χριστουγεννιάτικος ήλιος.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Και με τριφύλλι. Άμα έφτασαν στην πόλη, ο Τοτός τον πήρε άγκαλιά και τον έδειξε στη μαμά του.

— Ίδές, μαμάκι, της ειπε, τί δμορφο λαγουδάκι! Κι' είναι ήμερο, ξέρεις, εγώ το έχω εξημερώσει. Το άγαλά και μάγαπώ πολύ. Δέν πρέπει να χωρισθούμε.

— Δέν πρέπει να χωρισθίτε; Έκαμε η μαμά του Τοτού μ' αυτό, παιδί μου, είναι αδύνατο!

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τον έβγαλε Πηδηχτούλη κι' ήταν πιά ο καλύτερός του σύντροφος. Τοτός και Πηδηχτούλης έπαιζαν ώρες στον κήσο, τότε το κρυφτό, τότε το κυνηγητό, και τότε έβαζαν στοίχημα ποιος θα σκιάη πιο γρήγορα τη βαθύτερη τρύπα.

Ποτέ δέν πέρασε ωραιότερες διακοπές ο Τοτός. Άλλά το φθινόπωρο ήλθε, οι διακοπές τελείωσαν και με μέρα έφτασε από την πόλη ο μπαμπάς του Τοτού με το αυτοκίνητο, για να τον πάρη.

— Έμπρός, παιδί μου, του ειπε, αποχαιρέτησε και πάμε. Του χρόνου θα ξανάρθης.

Και τον Πηδηχτούλη; Θα έκανε να τον ιδη ένα χρόνο; Ήταν πολύ! Και παρακάλεσε το μπαμπά να πάρουν μαζί τους και τον λαγό.

Τον πήσαν. Τι δμορφα που ταξίδεψε μέσα σ' ένα πανέρι στρωμένο με φτέρη

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. ΚΑΤΕΒΑΙΝΗΣ

Άγαπητοί μου,

ΕΝ' άρχαιο ρητό βεβαιώνει πως όποιος τον άγαποῦν οι θεοί πεθαίνει νέος. Τό λέμε συχνά, για να παρηγορούμε δύστυχους γονείς που χάνουν νέα τα παιδιά τους; τό πιστεύουμε όμως με την καρδιά μας; Έμένα μου φαίνεται πως οι θεοί άγαποῦν περισσότερο εκείνους που τους αφήνουν να ζουν χρόνια πολλά, να φτάνουν ως τα βρεθεία γηρατιά, να συμπληρώνουν τον κύκλο της ζωής τους και να εκτελούν τον προορισμό τους ολάκερο. Είναι μάλιστα παρατηρημένο πως οι πνευματικοί άνθρωποι—οι επιστήμονες, οι φιλόσοφοι, οι ποιητές—είναι συνήθως μακρόβιοι. Φτάνουν τα εγγόνια, τα εγγόνια, τα περνοῦν καμιά φορά, και διατηροῦν την πνευματική τους διάγεια ως την τελευταία τους πνοή. Δέν παύουν κιάλα να εργάζονται, να παράγουν, όπως ο Γκαίτε, ο Ούγγω, ο Τολστόι κι' ο δικός μας Παλαμάς. Πως να φαντασθώ πως τέτοιοι άνθρωποι δέν είναι αληθινά οι πιο άγαπημένοι των θεών, ή να ποῦμε καλύτερα του Θεού, που τους έστελε στον κόσμο για έναν ανώτερο σκοπό; Κι' ένας απ' αυτούς κι' ο Κωσταντίνος Κατεβαίνης, που πέθανε την περκομένη εδδομάδα στη Σάμο, άκμαίωτατος κατά το πνεῦμα, σε ηλικία 93 περίπου χρονών.

Δέν ήταν κανένας μεγάλος ποιητής ή συγγραφέας; ήταν όμως ένας έξοχος επιστήμονας, φιλόλογος, γραμματικός κυρίως, και πέρασε ελη του τη ζωή διδάσκοντας τη νεολαία σαν καθηγητής, σα γυμνασιάρχης, και γράφοντας γι' αυτήν βιβλία της επιστήμης του. Τό πιά περιφημο είναι το Συντακτικό του, που πρωτοεδηγήκε τό 1881, και, μισόν αιώνα τώρα, εξακολουθεί να είναι το καλύτερο Συντακτικό της άρχαίας Έλληνικής για τα σχολεία. Αυτό έκαμε τόνομά του πασίγνωστο. Και ποιος, αλήθεια, σημερινός Έλληνας, κι' αν δέν είχε ποτέ δάσκαλο τον Κατεβαίνη, δέν έμαθε την άρχαία σύνταξη—σα να λέμε την άρχαία γλώσσα—με τό Συντακτικό του; «Άθάνατο έργο που έκαμε και το συγγραφέα του άθάνατο», έγραφε την ημέρα του θανάτου του με έφημερίδα. Πήγε το σ' όποιον άνθρωπο που να πήγε με φορά στο γυμνάσιο; ο Κατεβαίνης.—«Α, ναί, θα σάς πη άμέσως, ο συγγραφέας του Συντακτικού!»

Ο Κωσταντίνος Κατεβαίνης γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Σάμου τό 1845. Στη Σάμο έλαβε την πρώτη του εκπαίδευση, ετόχησε μάλιστα νέχη διδάσκαλο τό μεγάλο φιλόλογο Κωσταντίνο Κόντο, που παρακολούθησε και κατόπι τη διδασκαλία του στο έδω Πανεπιστήμιο. Άφου πήρε δίπλωμα Φιλολογίας πήγε να συμπληρώση τις σπουδές του στη Γερμανία όπου έμεινε ως τό 1880. Όταν γύρισε στην Άθήνα, διορίσθηκε άμέσως καθηγητής στο Λύκειο Σιμπούλου, που ήταν τό καλύτερο της εποχής του. Τό 1885—δταν βραβεύθηκε στο διαγωνισμό του Ύπουργείου και τό Συντακτικό του—γύρισε στην πατρίδα του και διορίσθηκε γυμνασιάρχης στ' εκεί Πυθαγόρειο Γυμνάσιο. Και πάλι ήρθε στην Άθήνα, όπου έγινε διευθυντής του Έθνικού Λυκείου (1895) και πάλι γύρισε στη Σάμο, όπου όηρητήσε σα γυμνασιάρχης στο Πυθαγόρειο ως τό 1922, δταν άποχώρησε απ' την υπηρεσία.

Εκτός από τό Συντακτικό, έγραψε και Γραμματική της άρχαίας και της δημηρικής γλώσσας, και μετέφρασε σε στίχους πολλούς άρχαίους ποιητές. Με μεγάλες τιμές οι Σάμιοι που τον έλάτρευαν, γιόρτασαν τό 1935 την Ένενηκονταετηρίδα του, και στις 22 του περασμένου Δεκέμβρη, δταν ο γηραιός και γερασός διδάσκαλος του Γένους ήταν νεκρός, του έκαναν μία ελισσημότατη κηδεία.

Ο Κωσταντίνος Κατεβαίνης ήταν τύπος σοφού και άγαθού ανθρώπου. Άφρασιωμένος στην εργασία του, ήρεμος πάντα και γαλήνιος, φερνόταν στα παιδιά που έδίδασκε με πατρική άγάπη και δικαιοσύνη. Ποτέ δέν έθύμωνε, ποτέ δέν παραφερόταν. Γι' αυτό έζησε και τόσα χρόνια. Τόν καλό του χαρακτήρα τον είχε δυναώσει ή σπουδή, ή σοφία, κι' ο Κατεβαίνης είχε άποκτήσει τό πολυτιμότερο εφόδιο για τη ζωή: τη γαλήνη της ψυχής.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τον έβγαλε Πηδηχτούλη κι' ήταν πιά ο καλύτερός του σύντροφος. Τοτός και Πηδηχτούλης έπαιζαν ώρες στον κήσο, τότε το κρυφτό, τότε το κυνηγητό, και τότε έβαζαν στοίχημα ποιος θα σκιάη πιο γρήγορα τη βαθύτερη τρύπα.

Ποτέ δέν πέρασε ωραιότερες διακοπές ο Τοτός. Άλλά το φθινόπωρο ήλθε, οι διακοπές τελείωσαν και με μέρα έφτασε από την πόλη ο μπαμπάς του Τοτού με το αυτοκίνητο, για να τον πάρη.

— Έμπρός, παιδί μου, του ειπε, αποχαιρέτησε και πάμε. Του χρόνου θα ξανάρθης.

Και τον Πηδηχτούλη; Θα έκανε να τον ιδη ένα χρόνο; Ήταν πολύ! Και παρακάλεσε το μπαμπά να πάρουν μαζί τους και τον λαγό.

Τον πήσαν. Τι δμορφα που ταξίδεψε μέσα σ' ένα πανέρι στρωμένο με φτέρη

και με τριφύλλι. Άμα έφτασαν στην πόλη, ο Τοτός τον πήρε άγκαλιά και τον έδειξε στη μαμά του.

— Ίδές, μαμάκι, της ειπε, τί δμορφο λαγουδάκι! Κι' είναι ήμερο, ξέρεις, εγώ το έχω εξημερώσει. Το άγαλά και μάγαπώ πολύ. Δέν πρέπει να χωρισθούμε.

— Δέν πρέπει να χωρισθίτε; Έκαμε η μαμά του Τοτού μ' αυτό, παιδί μου, είναι αδύνατο!

(Ακολουθεί)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

—Συνέχεια από το προηγούμενο—
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

"Όταν ο Τόμ τελείωσε πήγε μέσα στη θεία Πόλλυ, που καθόταν κοντά στο άνοιχτο παράθυρο μιας κάμαρας που έβλεπε τον κήπο, και που χρησίμευε για κρεβάτοκάμαρα, τραπεζαρία και βιβλιοθήκη. Ο μωρωμένος άνοιξιάντικος άερας, ή απόλυτη γαλήνη, ή ήρεμα, ή ευωδιά των λουλουδιών, και το βούισμα από τα μελίτσια—όλα αυτά είχαν φέρει το άποτέλεσμα τους και ή θεία είχε αποκοιμηθεί πάνω από την κάλτσα που έπλεκε, έχοντας συντροφιά τη γάτα της που κι εκείνη κοιμόταν ειρηνικά στα γόνατά της. Τα ματογυάλια της είχε φροντίσει ή θεία Πόλλυ να τ' ανεβάσει ως άπάνω στα φικά μαλλιά της. Είχε την ιδέα πως ο Τόμ το είχε σκάσει από πολλήν ώρα και γι' αυτό ή εκπληξή της ήταν μεγάλη όταν τον είδε να παρουσιάζεται μπροστά της και να την πλησιάζη εφροβα.

- Μ' αφήνεις τώρα, θεία, να πάω να παίξω;
- Τι, από τώρα κιάλας; Πόσο έχεις κάνει;
- Τέλειωσα, θεία.
- Τόμ, μη λές ψέμματα. Τό ξέρεις πως δεν μπορώ να το υποφέρω.
- Δεν λέω ψέμματα. Τόν τέλειωσα όλον. Μά την άλλη θεία!

Όσοο ή θεία Πόλλυ φαινόταν ότι δεν έδινε παρά πολύ μικρή πίστη στις διαβεβαιώσεις του Τόμ, γι' αυτό βγήκε έξω για να ιδη, και με τα μάτια της. Θά ήταν εύχαριστημένη κι αν αλήθευε το ένα είκοστό από τα λεγόμενα του Τόμ, όταν όμως αντίκρουσε βαμμένον κι' έτοιμον δλόκληρο τον φράχτη—και όχι τοπατσούλικα ψευτοπασαλειμένον, αλλά περασμένο κανονικά δύο και περισσότερα χέρια—τότε απόμεινε με το στόμα όρθάνοιχτο από την εκπληξή.

Αυτό δεν θά το πίστευα, έκανε επιτέλους, βλέπεις όμως, Τόμ, πως μπορείς να δουλέψης όταν θέλεις; Δυστυχώς όμως, πρόσθεσε ελαττώνοντας κάπως τη σημάσια του κομπλιμέντου, δυστυχώς αυτό το θαύμα γίνεται πολύ σπάνια. "Αίντε, πήγαινε τώρα, αφού σου κάνει κέφι, και

παίξε. Μην έρθης, όμως αύριο, γιατί αλλιώς θά πέση ξύλο.

Όσοο είχε τόσο συγκινηθεί από το λαμπρό κατόρθωμα του Τόμ, ώστε πρώτα τον πήρε μαζί της στην τραπεζαρία κι' έφαξε και του βρήκε ένα ξεχωριστά ώρατο μήλο και του πρόσφερε τονίζοντάς του, ότι πολύ πιό νόστιμο και ώρατο είναι ένα μήλο όταν το κερδίζει κανείς με τίμια εργασία παρά όταν το αποκτήσῃ με παράνομο τρόπο.

Τη στιγμή που ή θεία Πόλλυ του

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΩΦΙΛΟΣ

Τό παιδί αυτό βρήκε έναν παράξενο τρόπο για να βγάξη περίπατο τάγαπημένα του γατάκια.

έδινε το μήλο συνοδευόντάς το και μ' ένα ταιριαστό ρητό από το Εύαγγέλιο, ο Τόμ βρήκε καιρό κι' έρπαξε κρυφά δυο κουλουράκια, για να πεισθή και μόνος του, παιδ θά ήταν νοσιμώτερο, το μήλο που είχε κερδίσει με το κόπο του, ή τα κουλουράκια που είχε κλέψει με ύπουλο τρόπο.

Βγαίνοντας έξω αντίκρουσε τον Σιδ που εκείνη τη στιγμή ακριβώς ανέβαινε την πέτρινη σκάλα που οδηγούσε στο άπάνω πάτωμα. Στη στιγμή τα χέρια του είχαν μεταβληθεί σε εργοστάσια πυρομαχικών και το άλλο λεπτό ένα σωρό μπάλλες από λάσπη πετοβσαν στον άερα. "Έπεσαν τρυκνές κι' όρημητικές σαν χαλά-

ζι επάνω στο κεφάλι του Σιδ και προτού να προφθάση ή θεία Πόλλυ να συνέλθῃ από την εκπληξή της και να τρέξῃ, εξη ή επτά, βλήματα είχαν πέτυχει το σκοπό τους για καλά. Ο Σιδ μούγγριζε σαν άγριο θηρίο και ο Τόμ πρόφτασε στο άναμεταξύ και πήδησε πάνω από τον φράχτη, μέλο που ή πόρτα ήταν πιό κοντά, μά όπως συνέβαινε πάντα, ο νεαρός μας ήταν πολύ βιαστικός. Τώρα όμως ήταν ικανοποιημένος γιατί έξόφλησε το λογαριασμό του με τον Σιδ και τον πλήρωσε όπως του αξίζει για την προδοσία που είχε κάνει σχετικά με τη μαύρη κλωστή.

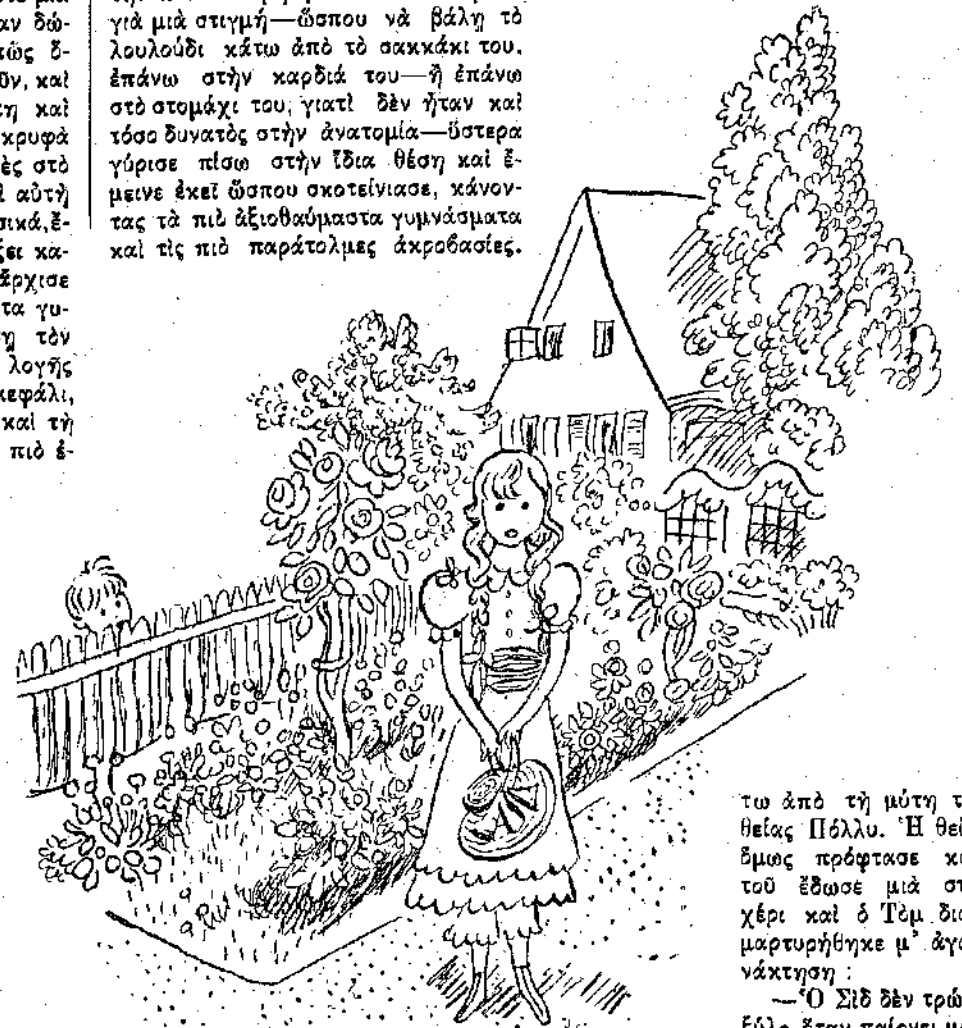
Σκυφτά σκυφτά πέρασε τον φράχτη όπου έφτασε ο' ένα βρώμικο και λασπωμένο δρομάκι που περνούσε πίσω από το σταθλο της θείας Πόλλυ. Έδω ένοιωθε τον εαυτό του άσφαλισμένον και μακριά από κάθε απειλή και τιμωρία. Έστερα τράβηξε κατά την πλευρά όπου γινόταν κάθε βδομάδα το παζάρι, και όπου σήμερα έμελλε να γίνῃ μιá αποφασιστική μάχη ανάμεσα σε δυο αντίπαλα στρατεύματα. Αρχιστράτηγος της μιας στρατιάς ήταν ο Τόμ και την άλλην την διοικούσε ο επιστήθιος φίλος του Τζον Χάρπερ. Οι δυο ένδοξοι στρατάρχες, δεν έμπαιναν μπροστά να πολεμήσουν μαζί με τους άλλους—αυτό ταιριάζει μόνο στους κοινούς στρατιώτες—αλλά σύμφωνα με τα νεότερα πολεμικά συστήματα, παρακολουθούσαν από ένα ύψωμα και διηύθυναν τις πολεμικές επιχειρήσεις και μεταβίβαζαν τις διαταγές τους με τους διαφόρους ύπασπιστές τους. Έστερα από επί-

μονο και λυσσαλέο άγώνα ενίκησε θριαμβευτικά ο στρατός του Τόμ. Δεν έμεινε άλλο πιά παρά να μετρηθούν οι νεκροί, να γίνῃ ή ανταλλαγή των αιχμαλώτων και αφού έγιναν όλες οι συνεννοήσεις για την ερχόμενη συνάντηση και ώρισθη και ή ήμέρα, οι δυο στρατοί, ένωμένοι πιά και συμφιλιωμένοι, έκαναν παράλαση άνάμεσα απ' τούς δρόμους του χωριού, ενώ ο Τόμ ξεκίνησε μόνος του για να γυρίσῃ στο σπίτι του.

Καθώς περνούσε από τη μικρή έπαυλη όπου καθόταν ο Τζέφ Θάτσερ, αντίκρουσε στο περιβόλι ένα ξένο κοριτσάκι. Ένα χαριτωμένο, μικροκαμωμένο κοριτσάκι, με γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά που κρέμον

ταν στην πλάτη της οι δυο βαρειές κοιτίδες, ντυμένο μ' ένα ελαφρό καλοκαιριανό φορεματάκι. Ο διαφνοστεφανωμένος στρατάρχης έμεινε έκθαμβος και άλαλος μπροστά στο θέαμα αυτό. Μια κάποια Άννα Λώρεντς, που ως τώρα την έθαύμαζε και την θεωρούσε σαν μισοαρραβωνιαστικιά του, να ποδμε, εξαφανίστηκε στη στιγμή από την καρδιά του και δεν άφησε ούτε καν την ανάμνησή της. Και όμως, δεν είχε περάσει ούτε μιá βδομάδα, καλά-καλά που είχαν δώσει οι δυο τους το λόγο τους πως έταν μεγαλώσουν θά παντρευτούν, και είχαν όρκιστεί άμοιβαία πίστη και άγάπη. Και τώρα... Κρυφά-κρυφά ο Τόμ έρχινε κλέφτικες ματιές στο κοριτσάκι, όπου είδε ότι και αυτή τον είχε αντίληφθει. Τότε, φυσικά, έκανε σαν να μην είχε προσέξει καθόλου την παρουσία του, και άρχισε να κάνῃ διάφορα άξιοθαύμαστα γυμνάσματα, για να προκαλέσῃ τον θαυμασμό της. Έκανε κάθε λογής άκροβασίες, τομπες με το κεφάλι, τομπες με τα πίσω πόδια, και τη στιγμή που έκανε ένα από τα πιό επιτυχημένα γυμνάσματά του, κοίταξε πάνω από τον ώμο του, με κίνδυνο να μείνη άλοίθωρος ο' όλη του τη ζωή, και είδε πως το κοριτσάκι του είχε γυρίσει την πλάτη και διευθυνόταν προς το σπίτι του. Τότε άφησε στη μέση το γυμνάσιό του, έτρεξε προς τον φράχτη και στάθηκε άκουμπισμένος εκεί, με την κρυφή έλπίδα πως ή μικρούλα θά χάσομερθεσε λιγάκι άκόμη πριν μη ή μέσα στο σπίτι. Πραγματικά, για μιá στιγμούλα άκόμη στάθηκε στη σκάλα, ύστερα όμως τράβηξε γρήγορα-γρήγορα κατά την πόρτα. Ο Τόμ άναστάναξε από τα φυλλακάρδια του τη στιγμή που εκείνη πάτησε το κεφαλόσκαλο, έξαφνα όμως το μελαγχολικό του πρόσωπο φωτίσθηκε, γιατί προτού με μη μέσα, τού πέταξε ένα είχρωμο πανό. Ο Τόμ ώρμησε σαν τρελλός να τον άρπάξῃ, δυο βήματα όμως προτού να φθάσῃ το λουλούδι στάθηκε ξαφνικά, έβαλε το χέρι του πάνω από το καύτελό του και κοίταξε προς το βάθος του δρόμου ώσαν να είχε άνακαλύψει κάτι το άξαιρετικά άξιοπεριέργο. Έστερα έκοψε ένα καλαμάκι από το δρόμο, το έστησε όρθό στη

μύτη του, το κράτησε σε ίσοροπία γέρνοντας το κεφάλι του κατά πίσω και προχωρώντας στις μύτες των ποδιών του, έτσι ώστε έρχόταν όλο και πλησιέστερα προς τον πανό. Στο τέλος τον άγγιξε με το γυμνό του πόδι, τα εδκίνητα δάκτυλά του τον άγγιξαν και τον τσάκωσαν και πηδώντας στο ένα πόδι, σήκωσε το άλλο ψηλά και άρπάζοντας τον θησαυρό του, έφυγε τρέχοντας κι' εξαφανίστηκε από την καντινότερη γωνιά. Άλλά μόνο, για μιá στιγμή—ώπου να βάλῃ το λουλούδι κάτω από το σακκάκι του, επάνω στην καρδιά του—ή επάνω στο στομάχι του, γιατί δεν ήταν και τόσο δυνατός στην ανατομία—ύστερα γύρισε πίσω στην ίδια θέση και έμεινε εκεί όπου σκοτεινιάσε, κάνοντας τα πιό άξιοθαύμαστα γυμνάσματα και τις πιό παράτολμες άκροβασίες.

Ο Τόμ αντίκρουσε στο περιβόλι ένα ξανθό κοριτσάκι (Σελ. 52, στ. γ')

"Άδικα όμως, γιατί ή ξανθούλα δεν ξαναφάνηκε.

Όσοο παρηγορήθηκε με την σκέψη ότι μπορεί να στεκόταν κρυμμένη πίσω από κανένα παράθυρο και να παρακολουθούσε τα κατορθώματά του.

Επιτέλους αποφάσισε, αν και με μεγάλη του στενοχώρια να φύγῃ, κάνοντας του κόσμου τα σχέδια. Γύρισε στο σπίτι και την ώρα του τρα-

πέζιού είχε τόσο κέφι και ήταν τόσο χαρούμενος κι' ευδιάθετος, που ή θεία του άπόρησε και άναρωτιόταν τι να τού συνέβαινε άραγε και φερόταν έτσι. Άκουσε όλες τις παρατηρήσεις που τού έκανε ή θεία Πόλλυ για τις λάσπες που πέταξε του Σιδ, χωρίς να συγκινηθῃ καθόλου κι' ούτε να φανῃ πως δίνει καμμιá προσοχή και ή τόλμη του έφθασε σε τέτοιο σημείο ώστε άποπειράθηκε να κλέψῃ ζάχαρη κά-

τω από τη μύτη τη θείας Πόλλυ. Η θεία όμως πρόφτασε και τού έδωσε μιá στο χέρι και ο Τόμ διαμαρτυρήθηκε μ' άγανάκτηση.

—Ο Σιδ δεν τρώει ξύλο όταν παίρνει μέτρον του κάτι από το τραπέζι.

—Ναι μά ο Σιδ δεν το παρακάνει σαν και σένα. Άν δεν σε προσέχαμε θά ήσουν

άξιος να άδειάσῃς όλόκληρη τη ζαχαριέρα.

Με τα λόγια αυτά ή θεία πήγε στην κουζίνα, και ο Σιδ, έξασφαλισμένος πιό άπόλυτα για την άτιμωρησία του, άπλωσε το χέρι του κατά τη ζαχαριέρα ρίχνοντας στον Τόμ ένα τόσο ύπεροπτικό βλέμμα που εκείνος έγινε έξω φρενών. Κι' έξαφνα, ώ συφορά!

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΩΣ ΘΕΛΩ...

Πώς θέλω να σηκωνομαι πρωτ... Τόν ήλιο να προφθάνω π' ανατέλλει...

Πώς θέλω στην άπειραντη άμμουδιά... Τό δελτά ξεπλυμένη να ρομβάζω...

Μ' άπ' όλα περισσότερο θαρρώ... Πώς θέλω της χαράς ναμεί άχτίδα...

ΣΚΕΨΕΙΣ

Τό πολύ μεγάλο θάρος, καταντά... πολλές φορές άπερισκεπία' όπως και ή...

'Η μάθηση μοιάζει με τό χρήμε... 'Όσο πιά πολύ την άποκτάς, τόσο πε...

Τήν ίδια χαρά που νοιάθει ό κουρα... μένος διαβάτης άντικρύζοντας τό...

'Η μεγαλύτερη ρεκλάμα για τόν έαυ... τό σου, είναι να μην κάνης ρεκλάμα για...

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Τό μαλακό χόμα της αύλης, ύστερα... άπ' την χθεσινή βροχή, μάς βάζει σέ...

Παρακολουθώ χαμογελώντας τά κο... ριτσάνια με τίς κοντές πιδίτσες και...

Απ' τό χαλίη μου, αυθόρμητα σέ μά... στυμνή βγαίνει μια λέξη: — Παίζουμε;

— Τι;... — Μά... κουκό! Γέλασε, όμως συμφώνησε μαζί μου...

— Όχι, τί άτυχία! Τό καταραμένο... τ' άμάκι φαίται. Γέλας, ε;... Θα χά...

— 'Η Μαρία κατεβαίνει από του παπα... τ' άμπέλι, και κρατά τό «χάση χάση»...

— Ζήλεψαν οι κυρίες! συμπεραίνει... ειρωνικά κάποιον διαβόλιαν. 'Έμαθαν και τά όνόματα σ' ένα λε...

— Μά τό παιδάκι δέν άργει να μάρ... φέρη πίσω στην πραγματικότητα. Κι' ένώ...

— Καλό ήταν κι' αυτό! Τώρα... να... δοίμε πώς θά γλυτώσουμε από κανέ...

— Γαρυφαλλο [B]

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

Είχα βγή χωρίς έκείνο τό πρωινό... δίονι έπρόκειτο να έκτελέσω κάτι πα...

Κάτω ήταν κερσμένος ένας κερσός... γιαούρτι, και όλοι έκείνοι μαζεμένοι...

— Πρέπει να ναι κεις πολύ κουτός... και γελοίος για να χάνη τόν καιρό του χ...

Δέν μόρεσαι να σταθώ περισσότερο... ένει. Αυτός όλος ό κόσμος μου κτυπούσε...

— 'Απογοητευμένη άπομακρύνθηκα... ταξα τό ρολόϊ μου. Θεέ μου, έντεκα...

— Ποιάς φταις τώρα, παρακαλώ... βέβαια έγώ, αλλά τό περιστατικό που...

— Α, δέν χρειάζεται κυρία... Στο σπίτι μας έχομε άσανσέρ.

— Ανδαλούζα [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ποιάς είναι αυτός ό κύριος που... χαϊρεύσεις, Άνδρέα;

— Είναι ό κύριος Μαιρηής... Και τί δουλειά κάνει!

— Είναι πατέρας του Κώστα... συμμαθητή μου.

— Ντάιλε

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879 - 1938) από... τούς έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχονυ...

Τής Β' Περιόδου (1894 - 1937) από... τούς έκδοθέντας 44 τόμους ύπάρχονυ...

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου... κροσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό...

ΜΗ ΑΝΗΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία... για να έκτελείται άμέσως, πρέπει να συνοδεύ...

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθηναι, 42 οδός Εδριπίδου... τήν 4 Γανουαρίου 1938

'Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπα... ει της Ίταλίας, συνεργαζόμενος με τή...

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Έυχαριστώ άπ' την καρδιά μου τά καλά... μου τά παιδιά που θυμήθηκαν τήν Πρωτο...

Τό φυσό και δέν κρυώνει ή Βασίλισσα... Νιφερτζί ένα παιδίμά της. Είναι από...

Ναι, Άνθος του Μαίον, τό μυθιστό... ρημα του Μάρκ Τουαίν «Βασιλόπουλο και...

Άς πτύψες, Άρκαγιάν, στις εισαγ... γινές έκτασείς, άς ήρθεσ πρώτος μάς σέ...

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου... κροσθετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά τό...

ΜΗ ΑΝΗΜΟΝΕΙΤΕ πός κάθε παραγγελία... για να έκτελείται άμέσως, πρέπει να συνοδεύ...

Δέλο Φ. Νικολαΐδη, έχω σήμερα... μπροστά μου δυό παλιά γράμματά σου και...

Πολύ μ' ευχαριστήσες τό γράμμα σου... 'Φαίδων Γ. Πηλαΐδην. Σ' ευχαριστώ που...

Είπαι πολύ δικαιολογημένη, Σοφία... τίνα, άφου άρρηστήσες δυό φορές σ' αυτό...

'Ο Άνανίας άγύριος, Άετέ 'Ιράν, και... τό ειπα δσα μου γράψεις. Κι' αυτός θέ...

Μικρά μου Δημήτριε Ρώμπατα, μού... φαίνεται πός δέν είναι καιρός άκόμα για...

Συμφωνώ, Δοξαμένο Άκρατήρι, δέν... είναι καθόλου «κακός μαθητής» όποιος...

ποτε και να ξεσκάζη. Πώς λοιπόν να μ... χάρεται όταν έρχονται οι διακοπές, είτε...

'Ολυμπία Κονταράτου, τήν άνανέωσή... σου έλαβα άκριθός στις 15 Δεκεμβρίου, ό...

Βερόνη Γκινέτη, πολύ με συγκίνησε... τό γράμμα σου. Πρέπει, παιδί μου, να κ...

Πώς πήγαν λοιπόν τά όθρα, Σουσου... ράδα; σού χάρισαν και τόν «Άμλετ» του...

Μέ χαρά, S. O. S., έλαβα γράμμα σου... ύστερ' από τόνσον καιρό. Σέ συγχαίρω...

Κατάσκαυτε 33, πολύ όπρατα ή περι... γραφή της λιτανείας. Ναι, στείλε μου...

Άν έχω πιά τόπο. Πολλά άλλα γράμ... ματα τά φυλάω για τό έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν άκυρίεται, ούτε άνα... νεύεται, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα...

Νέα Ψευδώνυμα: Άνθισμένη Ασ... μονιά, κ. (ΔΚ), Μικρά Καλλιθένας, κ.

'Ανανεώσεις Ψευδονώνυμων: Σου... σουράδα, κ. Χαυτόπουλο, ά. Πούλια, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΩΝΑ

27° Δελτίο Εισφορών

Από προηγούμενες εισφορές δρ. 4,046
Ιωάννης Αλ. Δλεξανδρίδης . . . 15
Θσμ. Κ. Κουτσουλος 20
Όρεινός Κερνύρας 10
Νίκης Στάφανος 15
Τάμπολα 5
Αδελφ. Ίλινα 25

Τά δλον μέχρι 6 Ιανουαρίου : δρ. 4,136

Η Διάπλασις ασπάζεται τοδε φίλους της : Νικόλαον Κ. Γουναρόπουλον (εμάθα πώς παρακολουθείς τὰ φυλλάδια μου μὲ μεγάλο ενδιαφέρον και περιμένω νὰ μὲ γράψῃς τίς ἀντυπώσεις σου) Δμιτρου-νίδα (ἑλαθα κι' ἐξετάσασα ὄλες σου τίς παραγγέλεις· εὐχαριστῶ πολύ) Διομήδην Ν. Μπαμίχαν (ἑλαθα, εὐχαριστῶ, περιμένω) Μικρὴν Βασιλειαν (αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα· χαίρω πολύ πὸ ἀποφάσεις νὰ μὴς και στὴν κίνηση· εὐχαριστῶ γὰ τὰ καλά λόγια· μὲ γαία, νὰ τὰ ἐκατοστήσῃς!) Όρειοβίαν (ἄτεχνη ἢ Μ. Εἰκόνα· ὁ βερκάρης ἐπρεπε νάνα καλύτερα κρυμμένος και, μετὰ τὴν ἀνακάλυψη, νὰ φαίνεται καθαρώτερα· ἀλλὰ κι' ὀλίγη ἢ εἰκόνα ὡς σχέδιο βασιρεπ' ἐλπίζω νὰ μὲ γράψῃς πῶρα πὸ ἔγινε καλὸ) Μερσεντές (σ' εὐχαριστεῖ κι' ὁ κ. Φαίδων) Ιωνίαν, Χρυσὴν Ἑλλάδα, Κοτοῦφι, Γαλανομάταν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἑλαθα μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου θάπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Δι' ἄλλοις τοῦ φυλλαδίου τοῦτου δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Μαρτίου.

64. Δεξιόγραφος

Σὲ θηρίο φοβερόν
Τόπον ἐπίσημα δὲν προτάξῃς,
Ζῶο πάλι ἐγὼ θωροῶ,
Μὰ πολὺ διαφέρει ἡ τάξις.
Ἀπομονωμένη Ἑλπίς

65. Στοιχειόγραφος

Πόλη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας,
Σὲ νὰ λέμε τῆς Τουρκίας,
Ἄν τῆς κόψῃς τὸ λαμό,
Νά, ἕνα πέλαιος γλαυκοῦ.
Μικροῦλα Τραλαλά

66. Μεταγραμμιατισμός

Ἀνὸ νότις κι' ἕνα ὄρθρο
Σοῦ τ' ἀναγραμμιατίσω;
Και μὲ φοιτῆ ἀρροφάστια
Τὸ θάνατο σνορεπίσω.
Ἀνδριωτάκι

67. Κλίμαξ

I	—	Σ						
I	—	—	Σ					
I	—	—	—	Σ				
I	—	—	—	—	Σ			
I	—	—	—	—	—	Σ		
I	—	—	—	—	—	—	Σ	
I	—	—	—	—	—	—	—	Σ

Κάθε παύλα ἀντιπροσώπευε γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειρὰν : νῆσος, θεά, ποταμός, ἀεροπόρος, εὐαγγελιστής, ἱερός ποταμός, ἀρχαῖος ρήτωρ, κύκλος τῆς σφαίρας. Διπρόσωπη

68. Κρυπτογραφικόν

123456	=	Μέγας ποταμός.
236	=	Ἀριθμητικόν.
81351	=	Μέρος τοῦ κρانیου.
43156	=	Υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος.
5468	=	Ἐπίθετον.
632456	=	Υγρόν τοῦ σώματος.

Γολδ

69-73. Περσῶν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἕν γράμμα κοινόν—τὸ περσῶν—τὸ ὅποιον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν πρῶτην, δευτέρον εἰς τὴν δευτέραν, τρίτον εἰς τὴν τρίτην και οὕτως καθ' ἑξῆς :
Χρονικὴ μονάς — Ἑθροπικὴ Πρωτεύουσα — θηρίον — Τύραννος — Ποιήτρια.

Κεντροκέφαλος

74-76. Μεταμορφώσεις

- 1.—Ἡ Ὑδρα διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄθρα.
- 2.—Ἡ νῆσος διὰ 5 μεταμ. νὰ γίνῃ πόλις.

Νεότεκτιβ-Φάντασμα

76. Ἑλλησούμφωνον ἐξ Ἀκροαχίδος Ὀμοιομόρφων Φωνηεντολίπων :

Εἰς τὸ σύμφωνον τοῦτο νὰ προσεθεοῦν τὰ κατωτέρω φωνήεντα ὅστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες λέξεις σημαίνουσαι : ἀρχαῖον δικαστήριον, δένδρον, μέρος τῆς οἰκίας, ἐργασία (τέχνη) θαλασσινή. Τούτων τὰρχικὰ θάποσελέσων ἑλλησούμφωνον τόπου :

* * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

77. Φωνηεντολίπων

ΖΗ·ΧΘ·ΝΠΤ.

Ἀνατέλλων Ἥλιος

78. Γρίφος

οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι
οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι
οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι
οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι
οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι	οἰκοι

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φέλλ. 48. 522. Φακίρης (φακί, ρίς).— 523. Ρώμη-βρομίη.— 524. Βόλος-ἄλφος.— 525. Ὁ ποταμός.— 526.

627. ΠΟΛΥΔΕΥ.

Α Π Ε Λ Λ Η Σ Κ Η Σ (Ὁδυσσεύς, Λ Κ Λ Ο Α λείκη, ἔπουλος, Δήκ Κ Ρ Β Τ Α λος, εἶ, κύκλος, ἢ Α Ρ Κ Α Δ Ι Α ὄος, σσηή).— 528. Ι Ρ Ν Γ Μ 532. Διὰ τοῦ Ρ : ρα-Ο Τ Ι Α Ι νίς, Πάρις, σπάρτος, Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ εἶραν (ἢ ἔραρον), κρλίς.— 533. ΕΛΕΥΣΙΣ-ΒΗΘΛΕΕΜ (Ἐβενος, Ἀηκῆτος, Ἐθῆμον, Ὑλως, Σερφως, Ἰεζεκιήλ, ΣΜύρνα).— 534. Ὁ Τάμσις εἶναι ποταμὸς τῆς Ἀγγλίας (ὡ τὰ μὲ σ'ι, σ'ι ναί, ποτῆ, μιστ εἰς αν, κλει, ἄς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 Εως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἐπιλό στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τέμμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ λέξις μὲ παρὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 και μὲ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ ἀπαρῶσαν τὰ διπλά. Ἡ προληρησι, εἶναι ἀπαραίτητη

[ΑΗ—102]

Ζητῶ ἀλληλογραφία μὲ διαπλασσοῦλας ἐτῶν 11-12. Δ/σις : Ἀπόστολον Σταυρινόν, Θάσου 16, Ἀθήνας, διὰ :

ΕΑΝΘΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

[ΑΗ—103]

Μποῦμ! κανόνια σὸ Δουκαθτό! Σαρπηθῶν—θεοδωρόπουλος. Κομοκορῶν—Παπανικητόπουλος. Ροδόλαφος Βαλντινο—Παντερλῆς. Βαλεντινός—Ποτήρης. Γλυκογέλασις—Κοδὴν. Τρελλῆ Χαβανέζα. Ἀσκή! Ἀραπίνα αὐτὸ ἦσαν. Ἐ! ρ. φ. ! μ. ! Συμπληρώσατε. Κομμινουοφίται

[ΑΗ—104]

Διαπλασσοῦμα, ἀλληλογραφί μὲ τὴν μεσαία τάξι. Γράψατε : Σταυρινόν, Θάσου 16, Ἀθήνας (8).

Κομμινουοφίται

[ΑΗ—105]

Ἀλληλογραφί μὲ δλους-ες. Διούθωνοι εἶναι ἡ (ΑΗ—76). Σάβλ Βανέλ

[ΑΗ—106]

Ενεφανίσθη Ράδιο Ἑλλάς μὲ ἐπί κεφαλῆς Κυρίαρχο Διαπλασσοῦμα φάλλουσα τὰ κάλλαντα πρὸς ἐνίσχυρον τοῦ ταμείου τῶν. Ἀδδῶφος Βόλμπρικ, Βίλλν Φρίε

[ΑΗ—107]

Μυστηριώδεις Κατάσκοποι, σκοτῶν τ σκοτωμένους ; Ἀδὸ ἀπέδειξαν ἡ [ΑΗ—70] ἡ καθυστερημένη !!

ΡΟΜΠΕΡ ΤΕ Γ ΔΟΡ

[ΑΗ—108]

Κυρίαρχο Διαπλασσοῦμα εἶναι ὁ πρῶτῶν ἱμπελμαν. Σὲ προκαλῶ νὰ μὲ ἀποκαλόψῃς σωτὰ ἄμω.

Ἀδδῶφος Βόλμπρικ

[ΑΗ—109]

Ντανιέλ Νταριέ, ὁ τί νὰ προσέξῃ ; ὁ εἶρω.—Ὀλιμμένη Μελωδία, δὲν χωρεῖ ἐρώτησις. Ρόμικες Τέλλορ

[ΑΗ—110]

Ἀστέρης, μὲ δέχασθα ὡς μέλος στὸν ἀσὺλλογὸ σας ; Μάτορις Κάρολφ

[ΑΗ—111]

Ἀλλῆ γγραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ, και καρτοβλῆς, μὲ ὄλες-αὖς. Γράψατε πρῶτοι στὴν Δ/σις κ. Μαρία Στειακῆκη, Ἡράκλειον Κρήτης διὰ :

ΚΑΣΤΡΙΝΗ

[ΑΗ—112]

Ἡ Βέρθερα ἀνοίξε τὸ στοματικὸν της και τὰ θύματα τοῦ κανονιστοδολισμοῦ εἶναι : Μέγας Ἀλέξανδρος—Βασιλάκης (συνονόματος Δουκῆ), Κερυθακῆς τοῦ ἱμνητοῦ—Κωσταντόπουλος. Εἰς τοῦς θανατοῖς πληχθέντας εὐχόμεθα ταχέαν ἀνάρρωσιν.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΑΗ—113]

Πρωτομπαίνοντας στὸν διαπλασσοῦμα χαίρετὸ δλους-ες και ἀλληλογραφί. Στείλατε : Κόριον Ι. Ἀρξιμάνογλου, Τινάσου 20, Ἀθήνας, διὰ : Σάβλο Χόλμς

[ΑΗ—114]

Μπαγαμάδες : Κρητικὰ, Καστρινή, Ἡρακλειώτισσα—Σενάκη, Διαμαντοῦλη, Συλλογάρδου, Ριγολέττος—Ἀδέλφοι, Βέρθερος—Φαν(τα)ράκης, Βαρώνικος—Ἀργυροῦ.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΑΗ—115]

Ἀμάρνιος Ἀξῆ—Σίνα. Σημῶν πῶς πῶσι ἄδ προσκοπιμῶς ; Μύρα Ἀλέη, στή γιορτῆ τῆς μαρῆς σου, χλῆσις εὐχῆς.

Τάμπολα

[ΑΗ—119]

Ἡ μαμά : — Νίκο, ἔλα νὰ φᾶς. Καὶ ὁ δούδ' Ὀπλιγαντῶ ἀπηχοχρημένος μὲ τὴν διάπλασιν ἐρωτᾷ. — Τί εἶ φᾶο ; κομμεμπνία ; Ρόμικες Τέλλορ Βίλλν Φρίε

[ΑΗ—117]

Σίμωθ, κανίσι δὲν καταρρίπτει τὸ ρακόρ σου στὸν ὕπνο (12 ὥρα). Ἔϊσαι σπουδαῖος ἔπιναρῆς ! Κομοκορῶν

[ΑΗ—118]

Χρόνια πολλὰ, Μόγλη, Δύρη τοῦ Ἀπόλλωνος.—Βασιλεὺς Βουλγαροκτόνος—Ἀ. . μ. . Δισκοδόλος Μύρωνος—Ἀ. . . α. — Τῆς [AZ—505]. Σενριαντόπουλο